

S. K. DALLÍS

RED WAR BLOODLINES

ΓΕΝΕΕΣ

Ο πρώτος τόμος της τριλογίας
ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Lebee
PUBLICATIONS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Γενέες
ΣΕΙΡΑ: Κόκκινος Πόλεμος
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: S. K. Dallís
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αθηνά Ν. Μαλαπάνη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΕΞΩΦΥΛΛΟ: S. K. Dallís
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: S. K. Dallís
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: S. K. Dallís
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: S. K. Dallís
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Ράνια Μαυρομάτη
ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης

©S. K. Dallís 2025
©Lebee Publications, Σεπτέμβριος 2025

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2025

Έντυπη έκδοση:
ISBN SET: 978-618-87732-6-4
ISBN: 978-618-87732-5-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

LEBEE PUBLICATIONS
info@lebeepublications.gr
www.lebeepublications.gr

S. K. DALLÍS
info@redwar.gr
www.redwar.gr

Αφιερωμένο στον Ε. Τ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Ι

Κεφάλαιο 1
Φως στο σκοτάδι 15

Κεφάλαιο 2
Τα δυο πρόσωπα της σελήνης 21

Κεφάλαιο 3
Ο βασιλιάς πέθανε, ζήτω ο βασιλιάς 47

Κεφάλαιο 4
Πέτρα και ατσάλι 79

Κεφάλαιο 5
Η ρίζα του κακού 111

Κεφάλαιο 6
Πράξεις και αντίτιμα 123

Κεφάλαιο 7
Νωπογραφίες 145

Κεφάλαιο 8
Αντίποινα 153

Κεφάλαιο 9
Η αφύπνιση 161

Κεφάλαιο 10
Αγοραπωλησίες 177

Κεφάλαιο 11
Στάχτες στον άνεμο 201

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Κεφάλαιο 12
Στα χνάρια του έρωτα 221

Κεφάλαιο 13
Το νήμα της αράχνης 231

Κεφάλαιο 14
Η υπόσχεση 251

Κεφάλαιο 15
Η ουρά του φιδιού 281

Κεφάλαιο 16
Σιωπηλό έγκλημα 295

Κεφάλαιο 17
Η εκδίκηση 315

Κεφάλαιο 18
Τραγική ειρωνεία 333

Κεφάλαιο 19
Η φωνή των νεκρών 343

Κεφάλαιο 20
Ψίθυροι 363

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Κεφάλαιο 21
Κάτω από τ' αστέρια 371

Κεφάλαιο 22
Έχνη στο σκοτάδι 391

Κεφάλαιο 23
Η επιστροφή 409

Κεφάλαιο 24
Καταιγίδα 421

Κεφάλαιο 25
Σιωπηλός δρόμος 437

Κεφάλαιο 26
Η γοητεία του σκότους 445

Κεφάλαιο 27
Γκρίζα σύννεφα 477

Κεφάλαιο 28
Λάμπεις στο νερό 489

Κεφάλαιο 29
Εκκωφαντική σιωπή 499

Κεφάλαιο 30
Οι φλόγες της καταστροφής 531

Κεφάλαιο 31
Παράτολμες πράξεις 555

Κεφάλαιο 32
Το πεπρωμένο 561

ΜΕΡΟΣ IV

Κεφάλαιο 33
Απρόσμενες εξελίξεις 577

Κεφάλαιο 34
Η θυσία 597

Κεφάλαιο 35
Η συμφωνία των δαιμόνων 601

Κεφάλαιο 36
Καπνός στον ορίζοντα 609

Κεφάλαιο 37
Η σπίθα 627

Κεφάλαιο 38
Ιερός όρκος 645

Κεφάλαιο 39
Η επιδρομή 655

Κεφάλαιο 40
Προδοσία 671

Κεφάλαιο 41
Διαιρέσεις 693

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Γενεαλογικά Δέντρα
Σχετικά με το Συγγραφέα

Και το Ιερό Όρος έλαμψε
κάνοντας την νύχτα, ημέρα.
Και η φωνή Της,
ακούστηκε στα πέρατα του Erden.
«Είμι ή αλήθεια και τὸ φῶς.
Είμι ή οὐσία τοῦ Ἐνός!
Ἴδου τὰ ἔργα τοῦ Θερίου!
Ἴδου ή λόγχη τῆς καταστροφῆς Του!»

— Nemesis, Ιερή Κορυφή Northamous του Spire Mountain
Στην αυγή της 7ης Εποχής

K r æ n i o n S e a

VERMEIL

Cyan Sea

Scatter Islands

Alexandria Sea

HOLTON

Silver Sea

ΜΕΡΟΣ Ι

Μυστηριώδης μορφή

Κεφάλαιο Ι

ΦΩΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Έτος 563 της 9ης Εποχής

Βήματα αντηχούσαν κάτω από τις αρχαίες, διαβρωμένες καμάρες της μεγάλης στοάς, καθώς μια σκοτεινή σιλουέτα περπατούσε αργά μέσα στο σκοτάδι. Τριγύρω απλωνόταν μια βαριά, πυκνή ομίχλη που γλιστρούσε απαλά ανάμεσα στα ογκώδη δέντρα. Στην ατμόσφαιρα κυριαρχούσε μια νεκρική αύρα, ενώ ο αέρας είχε ποτίσει από το έντονο άρωμα των νυχτολούλουδων. Από μακριά ακούγονταν κουκουβάγιες και νυχτοπούλια με γλυκό κελάιδισμα. Αμέτρητα αστέρια λαμπύριζαν τρεμοπαίζοντας στον σκοτεινό ωκεανό του ουράνιου θόλου. Ο παγωμένος χειμωνιάτικος αέρας φυσούσε απαλά πάνω από τα απέραντα δάση του αρχαίου βασιλείου του Vermeil. Το θρόισμα των φύλλων τους έμοιαζε με μυστικό ψίθυρο, σαν να μιλούσαν κάποια αρχαία γλώσσα που μόνο εκείνα γνώριζαν. Η γαλήνη της βραδιάς απάλυνε το βαρύ πένθος, στο οποίο είχε βυθίσει ολόκληρη τη χώρα ο πρόωρος χαμός του βασιλιά Eodwulf Valcor.

Στη μεγαλοπρεπή πρωτεύουσα, Novaria, τα λάβαρα των ανακτόρων κυμάτιζαν μεσίστια. Η σιωπή της νύχτας έσπαγε από τα αργά, βαριά βήματα των περιπόλων που περιφέρονταν στους δρόμους με τις αναμμένες δάδες τους. Όλα τα φώτα του παλατιού είχαν, σχεδόν, σβήσει. Μόνο στην αίθουσα του θρόνου θα παρέμεναν αναμμένα για έναν ολόκληρο μήνα ως ένδειξη πένθους. Ήταν η περίοδος του κενού θρόνου, του επονομαζόμενου Sorg, και τα ηνία της χώρας είχαν περά-

σει στα χέρια της βασίλισσας, η οποία με τη σειρά της θα τα παρέδιδε στον πρωτότοκο διάδοχο του στέμματος.

Δίχως να έχει κάποιον να μοιραστεί τις σκέψεις του, ο μοναδικός υιός του βασιλιά, πρίγκιπας Edgar, αναζητούσε παρηγοριά ανάμεσα στα πράγματα και τις αναμνήσεις που άφησε ο πατέρας του. Το νεανικό, γεροδεμένο του κορμί είχε αποδυναμωθεί από την κούραση της αϋπνίας, και το κουβαλούσε σαν βαρύ φορτίο. Τα άλλοτε λαμπερά, γαλανά του μάτια είχαν γεμίσει πόνο και θλίψη. Δεν είχε περάσει ούτε ένας μήνας από τους εορτασμούς της ενηλικίωσής του και στα δεκαοχτώ του χρόνια δεν περίμενε να αξιωθεί τον θρόνο του πολυαγαπημένου του πατέρα κατ' αυτόν τον βίαιο τρόπο. Προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει τι του συνέβαινε και να εκλογικεύσει τα αίτια του αιφνιδίου θανάτου του, αλλά ήταν μάταιο. Ούτε η ίδια του η μητέρα, Destiny Valcor Duval, δεν μπορούσε να του προσφέρει τις απαντήσεις που έψαχνε.

Η νύχτα προχωρούσε αργά, σέρνοντας τον βαρύ, σκοτεινό της μανδύα κάτω από το χλωμό φως της σελήνης. Στα βόρεια τμήματα του βασιλείου, πάνω από τη Novaria, βρισκόταν το μικρό, ιερό νησί Valcorin. Στην καρδιά του δέσποζε το όρος Ankraa, όπου ήταν λαξευμένο το κοιμητήριο των βασιλέων, βαθιά στα σπλάχνα του.

Στον ουρανό, ο αστερισμός του Φοίνικα ξεπρόβαλε ολόλαμπρος, δείχνοντας την οδό της αθανασίας στους νεκρούς βασιλείς. Σύμφωνα με τους μύθους, στο κέντρο του βρισκόταν ο παράδεισος των βασιλέων και ηρώων του Vermeil, Haldran, με τις μεγαλοπρεπείς αίθουσες του Rangvel, όπου αναπαύονταν οι γενναίες ψυχές τους.

Ο Φοίνικας αποτελούσε σύμβολο λατρείας και έμβλημα της αυτοκρατορίας από τη γέννησή της έως το τέλος της Έκτης Εποχής. Στην ανατολή της έβδομης, οι δίδυμοι βασιλείς Leon και Eric Valcor, που αποτελούσαν το λεγόμενο διπλό στέμμα, έδωσαν τη θέση του στο μυθικό λιοντάρι Vaal.

Αφορμή στάθηκε η προδοσία του πατέρα τους, Lucien. Όντας ο πιο ισχυρός Valcor όλων των εποχών, μεθυσμένος από τη δύναμη της τυραννικής του εξουσίας συμμαχισε με τον εχθρό στον βιαιότερο πόλεμο που γνώρισε ποτέ η γη του Erden. Τον πόλεμο του Phlegethon. Από τότε, το σύμβολο του Φοίνικα παρέμεινε στη συνειδηση του κόσμου ως κάτι αρχαίο που συνοδεύει κυρίως τις θρησκευτικές και λατρευτικές παραδόσεις του Vermeil.

Η σκοτεινή σιλουέτα βάδιζε με ελαφρά βήματα, κρατώντας στο

χέρι ένα μικρό, παράξενο δενδρύλλιο, το lumin. Από τα λευκά, λεπτεπίλεπτα άνθη του ανάβλυζε αχνό φως που διαχεόταν στο σκοτάδι, φωτίζοντας τον δρόμο. Φορούσε μια μαύρη, συρτή κάπα με μεγάλη κουκούλα που κάλυπτε συνωμοτικά την ταυτότητα της μυστηριώδους μορφής.

Ξεπρόβαλε μπροστά στη Γέφυρα των Θρήνων, μια ογκώδη ψηλή γέφυρα με στιβαρές κολόνες που υψώνονταν αρκετά μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ήταν φτιαγμένη από πέτρα και μάρμαρο και ένωνε το Valcorin με τον κύριο όγκο του Vermeil, σχηματίζοντας την αρχή της Λεωφόρου των Νεκρών Βασιλέων. Διασχίζοντάς την ένιωσε τον δυνατό αέρα να υψώνει πελώρια κύματα που έπεφταν με βία πάνω στις βάσεις της. Στον βαθύ ορίζοντα, βαριά σύννεφα είχαν καλύψει τον ουρανό. Ανάμεσά τους αστραπές φώτιζαν στιγμιαία τη μανιασμένη θάλασσα και βροντές έκαναν τη γη να σειεται.

Χοντρές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν με ορμή. Σκέπασε με την κάπα το lumin για να το προστατέψει και προχώρησε. Η καταιγίδα άρχισε να ξεσπά με όλη της τη δύναμη, καθώς τα σύννεφα πλησίαζαν. Αφήνοντας πίσω τη γέφυρα, συνέχισε στη λεωφόρο δίχως να φοβάται τους κεραυνούς που έσχιζαν τον ουρανό. Περπατούσε ανάμεσα στο πανάρχαιο Δάσος της Γαλήνης, παρατηρώντας τα χοντρά κλαδιά των πανύψηλων δέντρων να λυγίζουν σαν στάχτυα.

Στο βάθος του δρόμου αχνοφαίνονταν η Πύλη των Νεκρών, που βρίσκονταν στους πρόποδες του ιερού όρους. Φτάνοντας μπροστά της, σήκωσε το βλέμμα στη μυτερή κορυφή του. Έμοιαζε σαν να βρισκόταν στο επίκεντρο της θεομηνίας. Έσπρωξε με δύναμη την πελώρια, βαριά, χρυσή πόρτα και εισήλθε. Ο διαπεραστικός ήχος από τους σκουριασμένους μεντεσέδες αντήχησε μέχρι το βάθος του έρημου κοιμητηρίου. Έβγαλε κάτω από την κάπα το δενδρύλλιο και συνέχισε κατεβαίνοντας τα υγρά σκαλιά που οδηγούσαν στον νεκρικό προθάλαμο. Οι τάφοι ήταν λαξευμένοι στην καρδιά του όρους σε ένα σύμπλεγμα από κατακόμβες, που χωρίζονταν χρονολογικά σε μεγάλες πτέρυγες.

Φτάνοντας στον προθάλαμο, έσκυψε πάνω από το lumin ψιθυρίζοντας κάποια λόγια στην πανάρχαια γλώσσα του Χρυσού Γένους των Astræas, ή αλλιώς, στη γλώσσα των Θεών: «Æsthour Tervis, Nash Luminus»

Με μιας, το φως του άρχισε να δυναμώνει αποκαλύπτοντας την αριστουργηματική τεχνική της στρογγυλής αίθουσας. Στο κέντρο της, δέσποζε το χρυσό άγαλμα του Φοίνικα. Με απλωμένα τα πυρακτω-

μένα του φτερά ξεπηδούσε από τις φλόγες της αναγέννησής του. Οι τοίχοι ήταν φιλοτεχνημένοι με νωπογραφίες που απεικόνιζαν σκηνές από τη δημιουργία του κόσμου και μερικά από τα σημαντικότερα ανδραγαθήματα των ενταφιασμένων βασιλέων. Ανάμεσά τους, δέος προκαλούσε η απεικόνιση της μάχης του Phlegethon, ο πόλεμος των Trinity και η μορφή του Πατέρα της γενιάς των Valcor, Ar' Vaal Corr. Το πάτωμα ήταν διακοσμημένο με ψηφιδωτά σχέδια από χρυσό, γυαλί και ασήμι. Διάβηκε την πόρτα που βρισκόταν στο βάθος της αίθουσας και κατευθύνθηκε προς τις πτέρυγες των βασιλέων.

Η ατμόσφαιρα γινόταν ολοένα και πιο βαριά, το μόνο που ακουγόταν στη βαθιά σιωπή ήταν οι σταγόνες υγρασίας που έπεφταν από την οροφή. Πέρασε κάτω από πολυάριθμες καμάρες και εισόδους. Στάθηκε μπροστά σε μια μαρμάρινη, ορθογώνια σαρκοφάγο. Δεν ήταν μεγαλοπρεπής, ούτε είχε σκαλίσματα όπως οι υπόλοιπες.

Ακούμπησε το *lumin* πάνω στον επίπεδο τάφο, άπλωσε το χέρι με το μαύρο, δερμάτινο γάντι που φορούσε κι άγγιξε μια επιγραφή πάνω στο λευκό, παγωμένο μάρμαρο:

“EODWULF VALCOR”

Έσκυψε ευλαβικά το κεφάλι κι έμεινε για λίγη ώρα δίχως να κουνηθεί.

Ένας οξύς ήχος διέκοψε με βία τη σιγή. Η διαπεραστική ηχώ των μεταλλικών μεντεσέδων της εισόδου μαρτύρησε ότι κάποιος ερχόταν. Πετάχτηκε πάνω με ταραχή και έπιασε το *lumin*. Με γρήγορες κινήσεις, το έβαλε κάτω από τη βαριά κάπα για να κρύψει το φως του. Στο βάθος της αίθουσας υπήρχε ένα μαρμάρινο άγαλμα. Τρύπωσε πίσω από την ογκώδη βάση του, κόντρα στον τοίχο, και περίμενε.

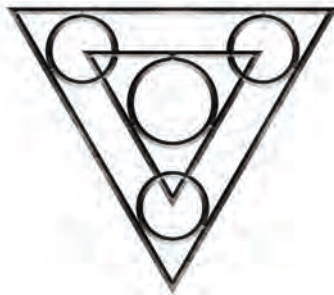
Μια ψυχρή, γυναικεία φωνή ακούστηκε να προστάζει επιτακτικά: «Ψάξτε παντού!» Έντονα βήματα αντηχούσαν για αρκετή ώρα στις αίθουσες του κοιμητηρίου. Αφουγκράστηκε. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον τέσσερις στρατιώτες που πηγαиноέρχονταν ψάχνοντας. Άξαφνα, οι πυρσοί τους φωτίσαν την αίθουσα. Πλησίαζαν απειλητικά. Μάζεψε την άκρη της κάπας που προεξείχε και στριμώχτηκε όσο πιο πολύ μπορούσε.

Πέρασαν αρκετή ώρα ψάχνοντας, αλλά στο τέλος δε βρήκαν τίποτα και αποχώρησαν. Η βαριά πόρτα ακούστηκε να κλείνει. Περίμενε λίγη ώρα για να σιγουρευτεί ότι όλοι είχαν φύγει, τότε μόνο ξετρύπωσε

από τη στενή κρυψώνα. Ξεσκέπασε προσεκτικά το *lumin* και έστρεψε το βλέμμα στο άγαλμα. Αντίκρισε ένα υπερήφανο λιοντάρι καθιστό στα πίσω πόδια του. Η πλούσια χαίτη του έμοιαζε να ανεμίζει, ενώ στην πλάτη έφερε ένα ζευγάρι ανοιγμένα φτερά και στο κεφάλι μια βαριά κορώνα.

Ύψωσε το δεινρύλλιο και το φως του φανέρωσε μια λεπτομέρεια, επιμελώς κρυμμένη, στην κόρη του δεξιού του ματιού. Ένα σύμβολο με λεπτές γραμμές που δε φαινόταν στα μάτια των κοινών ανθρώπων. Ένα ανάποδο ισόπλευρο τρίγωνο εσώκλειε τρεις μικρούς κύκλους στο εσωτερικό των γωνιών του. Από το κέντρο κάθε κύκλου δημιουργούνταν ένα δεύτερο μικρότερο τρίγωνο όπου στο κέντρο του είχε έναν ακόμη κύκλο που εφάπτονταν στις πλευρές του.

Κατέβασε αργά αργά το χέρι, σαν να βρισκόταν σε βαθιά σκέψη. Γύρισε απότομα προς τη σαρκοφάγο του Eodwulf και την πλησίασε ξανά. Έσκυψε το κεφάλι και άγγιξε την επιγραφή για μια τελευταία φορά. Πήρε τον δρόμο της επιστροφής με γοργό βήμα, βγήκε από τη μεγάλη είσοδο και χάθηκε βιαστικά στον ορίζοντα.

Eodwulf Valcor

Κεφάλαιο 2

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Έτος 544 της 9ης Εποχής

Ο ψυχρός βραδινός αέρας φυσούσε με δύναμη στο πρόσωπο του Eodwulf Valcor, καθώς κάλπαζε γοργά, ακολουθούμενος από τη βασιλική φρουρά. Κατευθύνονταν στα ερείπια της αρχαίας πόλης Ænerreth, όπου σύμφωνα με τους ιχνηλάτες του, έκανε την εμφάνισή της μια σκοτεινή δύναμη απειλώντας την ηρεμία του βασιλείου του. Τα αστέρια έλαμπαν στον καθαρό ουρανό φωτίζοντας τον δρόμο προς τον ερειπωμένο, πλέον, ναό του Φωτός.

Φορούσε την πολεμική του πανοπλία, σφυρηλατημένη από vermilion, ένα σπάνιο, πορφυρό μέταλλο που εξορύσσονταν από τα σπλάχνα των Massive Mountains. Σε αντίθεση με τον σίδηρο, ήταν πιο σκληρό, ανθεκτικό και αρκετά ελαφρύτερο, δίνοντας στους στρατιώτες μεγαλύτερη ευκολία κινήσεων, αλλά και περισσότερη αντοχή. Ανακαλύφθηκε από τον βασιλιά Armand Valcor I στις αρχές της Τέταρτης Εποχής. Οι μοναδικές του ιδιότητες χάρισαν στον στρατό του Vermeil, Red Army, πρωτοφανή ισχύ και πλεονεκτήματα που κανένα άλλο στράτευμα δεν κατείχε. Το μοναδικό του μειονέκτημα ήταν οι υψηλές θερμοκρασίες που έπρεπε να αναπτυχθούν στα χυτήρια του Forged για την επεξεργασία του. Η ανακάλυψή του δημιούργησε μια νέα γενιά επιδέξιων μεταλλουργών που συγκρίθηκε από πολλούς με εκείνη των μυθικών Artisans.

Ο ουρανός ήταν ακόμη σκοτεινός όταν έφτασαν στην έρημη πόλη των Naar που τώρα είχε παραδοθεί στην πυκνή βλάστηση της Μητέρας Φύσης. Κατέβηκαν από τα άλογά τους και πάτησαν το νωπό χώμα. Αμέσως, ο Eodwulf σιγουρεύτηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Τα γκρίζα μάτια του έλαμπαν και το δυνατό του σώμα βρισκόταν σε εγρήγορση. Έβγαλε το σπαθί του και το κράτησε δυνατά με τα δυο του χέρια. Προχωρούσε προσεκτικά, κοιτώντας γύρω του με επιφύλαξη, ενώ η γη κάτω από τα πόδια τους βάλτωνε.

«Προσέξτε τα βήματά σας», ακούστηκε η βαριά φωνή του. Οι επιδέξιοι στρατιώτες που τον ακολουθούσαν πιστά δε φοβόταν τίποτα δίπλα στον βασιλιά τους. Φτάνοντας στην καρδιά του Ænerreth, σήκωσε το βλέμμα του στον μισοκατεστραμμένο ναό. Ήταν αφιερωμένος στην Τριάδα του Φωτός, Ath-Ank-Noun, τους τριδύμους υιούς του ανώτερου θεού Kahlrid.

Οι τρεις θεοί ήταν αχώριστοι και ομοούσιοι, δεν μπορούσαν να δράσουν αυτόβουλα, διότι ο ένας συμπλήρωνε και εξαρτιόταν από τον άλλο. Ο Ath ήταν η σκέψη, ο Ank η δημιουργία και ο Noun η ζωοφόρος πνοή.

Η καρδιά του Eodwulf άρχισε να χτυπά δυνατά και το αίμα στις φλέβες του να κυλά γρήγορα. Σήκωσε τη λαβή του σπαθιού στο ύψος του στέρνου του για να βρίσκεται σε ετοιμότητα και προχώρησε με αργά βήματα προς την είσοδο. Η άκρη του ματιού του έπιασε μια σκιά να έρπεται ανάμεσα στα αναρριχόμενα φυτά που είχαν κυριεύσει τον ναό.

«Εμφανίσου δαίμονα», φώναξε με βροντερή φωνή. «Η σκοτεινή σου δύναμη δε θα σε προστατέψει από τους θεούς του Φωτός».

Μακρόσυρτοι ψίθυροι ακούστηκαν από την είσοδο του ναού. Σταμάτησε, οι κόρες των ματιών του έγιναν κόκκινες, καθώς η δύναμη των Valcor κυλούσε στις φλέβες. Προχώρησε αργά, ενώ η φρουρά του τον ακολουθούσε. Το βλέμμα του σάρωνε κάθε άκρη και κάθε γωνία του κατεστραμμένου ναού. Πέρασε το κατώφλι και βρέθηκε στο εσωτερικό. Οι ψίθυροι ακούγονταν να σέρνονται από το πάτωμα στους μισογκρεμισμένους τοίχους και από την οροφή ως το βάθος της αίθουσας. Ξαφνικά, ένα κοράκι πέταξε ανάμεσα από τα χαλάσματα και τάραξε την ατμόσφαιρα. Τινάχτηκε πίσω παίρνοντας αμυντική θέση. Προχώρησε λίγα βήματα και άκουσε πάλι τη μακρόσυρτη φωνή. Αυτή τη φορά, μπορούσε να ακούσει καθαρά το κάλεσμά της.

«Eodwulf, Eodwulf...»

«Είσαι ανεπιθύμητος στον ιερό ετούτο τόπο», φώναξε επιβλητικά.

Η φωνή σιώπησε κι ένα φως φάνηκε στο βάθος της σκοτεινής αίθουσας. Περνώντας ανάμεσα από τα χαλάσματα, πλησίασε με επιφυλακτικότητα. Οι πυρσοί μιας καθοδικής σκάλας, άναβαν ο ένας μετά τον άλλο, οδηγώντας τους στα κατώτερα τμήματα του ναού. Ποντίκια περνούσαν ανάμεσα στα πόδια τους όταν άξαφνα ένα σμήνος από νυχτερίδες άρχισε να πετάει πάνω από τα κεφάλια τους.

«Βρομερά πλάσματα!» φώναξε ένας φρουρός καθώς ύψωσε την ασπίδα του για να τις απωθήσει.

Φτάνοντας στο τέλος της σκάλας, αντίκρισαν έναν διάδρομο. Στο βάθος του, υπήρχε μια μισάνοιχτη σιδερένια πόρτα. Πλησίασαν με προσοχή. Στην ατμόσφαιρα διαχεόταν μια αποπνικτική μυρωδιά που τους έκοβε την ανάσα. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκαν επιφυλακτικά.

Μπροστά τους απλωνόταν μια μεγάλη στρογγυλή αίθουσα που στο κέντρο της έκαιγε μια φλόγα. Οι αντανακλάσεις της φωτιάς στο πάτωμα φανέρωναν μια λίμνη πηχτού αίματος. Κοίταξαν καλά γύρω τους και είδαν κομμάτια από ανθρώπινα μέλη. Το βλέμμα τους γέμισε φρίκη. Ποντίκια έτρωγαν τις σαπισμένες σάρκες, βουτηγμένα στη βρομιά της αποσύνθεσης. Το αποτρόπαιο θέαμα συγκλόνισε τον βασιλιά.

Τι μακάβριο παιχνίδι παίζεται στο βασίλειό μου! αναρωτήθηκε.

Από το σκοτεινό βάθος της αίθουσας ακούστηκαν συρτά βήματα. Αμέσως, οι φρουροί του ετοιμάστηκαν για μάχη πλασιώνοντάς τον.

«Eodwulf Valcor!» ακούστηκε μια ανατριχιαστική, μακρόσυρτη φωνή.

Από τα σκοτάδια εμφανίστηκε ένας λιπόσαρκος γέρος, σέρνοντας το δεξί του πόδι. Φορούσε έναν μαύρο, φθαρμένο μανδύα και το δέρμα του έμοιαζε σαν του φιδιού. Τα κίτρινα μάτια του έλαμπαν στο σκοτάδι σαν τρωκτικού. Τα χείλη του ήταν σκισμένα από τα μυτερά, γκριζομαυρα δόντια του, ενώ από το κεφάλι του κρέμονταν ανακατεμένα, μακριά, βρόμικα μαλλιά. Το πρόσωπό του έμοιαζε σαν να ήταν σε αποσύνθεση, καθώς κομμάτια από το δέρμα έλειπαν, φανερώνοντας σαπισμένους μύες.

«Ποιος δαίμονας είσαι εσύ;» είπε ο Eodwulf φανερά αηδιασμένος από την όψη του γέρου.

«Δαίμονας;» είπε και γέλασε. «Είμαι κάτι παραπάνω από δαίμονας». Έκανε μια παύση και τον κοίταξε με μίσος.

«Είσαι ανεπιθύμητος στον ναό μου, θνητέ βασιλιά», απάντησε καθώς έπλεκε τα μακριά γαμφά νύχια των δακτύλων του με πονηριά. Μιλούσε στην αρχαία διάλεκτο των Gorgons, γλώσσα βαριά, με

έντονους, σκληρούς ήχους και βάρβαρη προφορά.

«Εισβολέα! Το ιερό ετούτο ανήκει στις δυνάμεις του Φωτός», απάντησε στην ίδια διάλεκτο.

«Εισβολέας;» είπε παίρνοντας ένα ύφος κοροϊδευτικό. Γέλασε ειρωνικά και συνέχισε: «Εσύ είσαι ο εισβολέας». Τον κοίταξε στα μάτια χαιρέκακα. «Το Φως έχει σβήσει από το Ænerreth. Τώρα ανήκει σε εμάς!» Το πρόσωπο του πήρε ένα άγριο ύφος. «Δοξασμένο το όνομα των Mell-Than-Norr!» φώναξε υψώνοντας τα χέρια του.

«Οι ακόλουθοι των θεών του Σκότους είναι ανεπιθύμητοι στο βασίλειό μου!» Η επιτακτική φωνή του Eodwulf δεν άγγιζε τον σκοτεινό ιερέα.

«Το βασίλειό σου μοιάζει με τρεχούμενη άμμο στα αδύναμα χέρια σου, Eodwulf», απάντησε αινιγματικά.

Ο βασιλιάς τον κοίταξε με βλοσυρότητα. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του, έτοιμος να του επιτεθεί.

«Δεν μπορείς να εισέλθεις αυτόβουλα στον ναό του Φωτός. Κάποιος σε κάλεσε από τη Σκοτεινή Σχισμή του Nark. Κατονόμασέ τον!» είπε επιτακτικά με οργή.

«Δεν έχω καμία γνώση να σου προσφέρω, θνητέ βασιλιά».

«Κατονόμασέ τον!» Τα μάτια του έβγαζαν φλόγες και ο θυμός του πλημμύριζε την αίθουσα. «Σε διατάζω να φύγεις από το βασίλειό μου!»

«Δεν μπορείς να με διώξεις! Δεν έχεις καμία εξουσία πάνω μου!»

«Θα φύγεις, είτε το θέλεις, είτε όχι!» Σήκωσε το σπαθί του και με μια του κίνηση, φλόγες άρχισαν να βγαίνουν από τα χέρια του, τυλίγοντας κατά μήκος τη λεπίδα του σπαθιού. Τον πλησίασε απειλητικά. «Φύγε, αλλιώς θα πεθάνεις!»

«Δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτα!» Σήκωσε το χέρι του και με μια κίνηση πέταξε με δύναμη στον τοίχο όλους τους φρουρούς, αφήνοντάς τους αναίσθητους.

Ο Eodwulf σήκωσε το βλέμμα του και άρχισε να ψιθυρίζει κάποια αρχαία λόγια. Ξαφνικά, οι φλόγες επεκτάθηκαν και τύλιξαν ολόκληρο το κορμί του. Το βλέμμα του γέμισε οργή, οι φλέβες στον λαιμό του είχαν πεταχτεί από την ένταση. Με μια δυνατή κραυγή, οι φλόγες εξαπλώθηκαν σε ολόκληρο το δωμάτιο. Ο ιερέας έκτεινε τα χέρια του δημιουργώντας μια αόρατη σφαίρα γύρω του για ασπίδα. Ο βασιλιάς είχε εξαγριωθεί και οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει να γίνονται ανεξέλεγκτες. Όσο πιο πολύ αντιστεκόταν ο ιερέας τόσο πιο πολύ δυνάμωνε η οργή μέσα του. Έπιασε γερά το σπαθί του και τον

πλησίασε. Οι φλόγες ξεχύνονταν στο πάτωμα, έγλειφαν τους τοίχους κι έφταναν ως τη μισογκρεμισμένη οροφή.

Ο ιερέας επικαλούταν το Σκότος και τους θεούς του. Ο Eodwulf συνέχιζε να τον πλησιάζει με σταθερά βήματα. Φτάνοντας μπροστά του, ύψωσε το σπαθί του και με μανία άρχισε να χτυπά την ασπίδα του ιερέα με οργισμένες κραυγές. Χτυπούσε και ξαναχτυπούσε με δύναμη. Το σπαθί του, όμως, δεν μπορούσε να διαπεράσει την ασπίδα που ενισχύονταν από τις σκοτεινές δυνάμεις.

Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του και επικαλέστηκε την πορφυρή μαγεία που έρρεε στο αίμα του από τους προγόνους του. Όταν τα άνοιξε, ένιωθε τις φλέβες στο σώμα του να καίνε. Έβγαλε μια τρομερή κραυγή και χτύπησε με δύναμη. Ο ιερέας έπεσε στα γόνατα προσπαθώντας να κρατήσει αντίσταση. Στα οργισμένα μάτια του έβλεπε την καταστροφική, αρχαία δύναμη της γενιάς των πυρογέννητων. Οι τρομακτικές κραυγές του Eodwulf και το εξαγριωμένο του πρόσωπο αντικατοπτρίζονταν στα έντρομα μάτια του ιερέα.

Η σφαίρα άρχισε να συρρικνώνεται, καθώς οι δυνάμεις του άρχισαν να εξασθενούν. Πεσμένος στα γόνατα με τα χέρια λυγισμένα, προσπαθούσε να σωθεί. Με ένα δυνατό χτύπημα, το ξίφος του Eodwulf έσπασε την ασπίδα και οι φλόγες τύλιξαν το σάπιο κορμί του ιερέα που σπαρταρούσε στο πάτωμα.

Ο μανδύας του είχε παραδοθεί στις φλόγες και το δέρμα του άρχισε να λιώνει σαν κερί. Οι διαπεραστικές, ανατριχιαστικές κραυγές του, όμως, δε μαλάκωναν την οργή του Eodwulf. Τον πάτησε με δύναμη στο στήθος καρφώνοντας το φλεγόμενο σπαθί στο ανοιχτό του στόμα. Το έστριψε με δύναμη κι έκοψε το σαγόνι του στη μέση. Το αίμα που έτρεχε ήταν μαύρο. Καθώς ξεψυχούσε, μια σκιά αναδύθηκε από το λιωμένο του σώμα, συνοδευόμενη από μια δυνατή διαπεραστική κραυγή. Τράβηξε το ξίφος του με δύναμη και αποκεφάλισε το κουφάρι. Η σκιά κρύφτηκε ανάμεσα στις ρωγμές των τοίχων και εξαφανίστηκε.

Οι φλόγες κόπασαν, καθώς ο θυμός του άρχισε να καταλαγιάζει. Μπροστά του κείτονταν ο σκελετός του ιερέα που γινόταν στάχτες. Τον κοίταξε με θυμό και σύνθλιψε το κρανίο του κάτω από τη μεταλλική του μπότα.

«Γύρνα στις σκιές, όπου ανήκεις!» ψιθύρισε μέσα από τα σφιγμένα από την ένταση δόντια του.

Η ανάσα του σιγά σιγά ηρεμούσε. Έβαλε το σπαθί στο θηκάρι του και βοήθησε τους άντρες του να σηκωθούν.

Όταν συνήλθαν, παρατήρησε την αίθουσα. Ένωθε πως κάτι του διέφευγε. Η διαίσθηση ήταν δυνατή μέσα του κι αλάνθαστη. Προχώρησε στο σκοτεινό βάθος και στάθηκε μπροστά από έναν πέτρινο τοίχο. Ψηλάφισε ανάμεσα στις πέτρες και τους αρμούς ψάχνοντας για κάποιο άνοιγμα. Ξαφνικά ένιωσε μια πέτρα να κινείται. Την πίεσε με δύναμη και άκουσε έναν υπόκωφο ήχο. Ο τοίχος υποχώρησε φανερώνοντας ένα μυστικό πέρασμα.

Μια αποπνικτική οσμή υγρασίας και σαπισμένης σάρκας έκανε την ατμόσφαιρα ακόμη πιο πνιγνή. Στο τέλος ενός μικρού διαδρόμου, αντίκρισε μια μισοσπασμένη, ξύλινη πόρτα. Την έσπρωξε με δύναμη, αλλά δεν άνοιγε. Πήρε φόρα κι έπεσε πάνω της. Το σαπισμένο ξύλο υποχώρησε και εκείνος βρέθηκε στο πάτωμα, καθώς πέρασε από μέσα της. Σηκώνοντας το βλέμμα του, αντίκρισε μια πέτρινη αίθουσα. Στο κέντρο της, υπήρχε μια γούρνα γεμάτη ανθρώπινα κρανία. Σηκώθηκε σαστισμένος και πλησίασε καθώς το πρωινό φως του ήλιου διαχεόταν δειλά από τις χαραμάδες των ερειπίων.

Στάθηκε από πάνω της διακρίνοντας καμένα κράνη του Κόκκινου Στρατού. Έπιασε ένα που βρισκόταν μπροστά στα πόδια του και το σήκωσε. Το περιεργάστηκε για μια στιγμή. Τα σκαλίσματά του παρέπεμπαν στην εποχή του προπάππου του, Gærron Valcor, τουλάχιστον διακόσια χρόνια πριν. *Μα τον Ένα! Πώς βρέθηκαν εδώ μέσα;* αναρωτήθηκε. Πήρε στα χέρια του ένα άλλο. Το κοίταξε με προσοχή, ανήκε στην περίοδο βασιλείας του πατέρα του. Σάστισε ακόμη περισσότερο.

Δεν είναι δυνατόν! Πώς γίνεται να βρίσκονται εδώ από διαφορετικές περιόδους, εκτός κι αν... Πριν καλά καλά ολοκληρώσει τη σκέψη του, ένα δυνατό βουητό τον διέκοψε και η γη κάτω από τα πόδια του άρχισε να τρέμει. Το μισογκρεμισμένο κτήριο άρχισε να καταρρέει και ο Eodwulf έτρεξε γρήγορα προς την έξοδο μαζί με τους άντρες του. Μόλις βγήκαν, ολόκληρος ο ναός κατέρρευσε μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους.

Κάθισαν στο νωπό, από την υγρασία, έδαφος για να ανακτήσουν τις δυνάμεις τους πριν πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Ο βασιλιάς προσπαθούσε να καταλάβει και να συνειδητοποιήσει ποιος θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από την παρουσία του ιερέα στα ερείπια του Ænerreth. Ήταν μια νέα απειλή για το βασίλειό του, ή απλά μια μεμονωμένη πράξη ενός γέρου μάγου; Τα ερωτήματά του δυστυχώς, δε θα έβρισκαν ποτέ απάντηση. Του επιφύλασσόταν ένα μέλλον που κανείς σε ολόκληρο το βασίλειο δε θα μπορούσε να προβλέψει. Η ζωή και ο θάνατος θα γινόταν ένα πολύπλοκο παιχνίδι και ο ίδιος θα ήταν

απλά ένα ακόμη πiónι σε μια σκακιέρα, με κανόνες που θα άλλαζαν συνεχώς, δίχως να το γνωρίζει.

Ο ήλιος ανέτειλε πάνω από τη γη του Erden, ρίχνοντας τις πρώτες ζεστές του αχτίδες στον εμβληματικό κόκκινο βράχο, Blood Rock, που δέσποζε στο υψηλότερο σημείο της αμφιθεατρικής Novaria. Οι χιλιάδες σχισμές που κάλυπταν την επιφάνειά του ανέβλυζαν κρυστάλλινο νερό που έμοιαζε με αίμα στις αντανακλάσεις του φωτός. Γύρω του σχηματιζόταν η ιερή λίμνη Gerrania που ήταν αφιερωμένη στον θεό του πολέμου και του κυνηγιού, Naar Garranor.

Τα πλούσια νερά της σχημάτιζαν δύο από τα μεγαλύτερα ποτάμια που διέσχιζαν ολόκληρο το βασίλειο του Vermeil και χύνονταν στη βαθυγάλανη θάλασσα Krænion. Από το δυτικό άκρο της πήγαζε ο Nargas, ενώ από το ανατολικό ο Lannas. Τα ζωοφόρα νερά τους πρόσφεραν θρέψη στα απέραντα χωράφια με τις ποικίλες καλλιέργειές τους, ενώ τα ονόματά τους έφεραν δύο από τις βασικές ιδιότητες του θεού, πολεμιστής και θηρευτής αντίστοιχα.

Ανάμεσα στους καταπράσινους μαϊάνδρους του Nargas, γεννήθηκε η κοιλάδα Aliasmos που πήρε το όνομά της από το μοναδικό, θαυματουργό βότανο που φύονταν στην περιοχή. Το μικρό, πεντάφυλλο, πορφυρό λουλούδι ήταν δώρο του Naar Garranor στον πρώτο βασιλιά του γένους των Valcor, Anthourio, που τον επέλεξε ανάμεσα στους θεούς για προστάτη του έθνους του.

Το φίλτρο, Vitus, που παρασκευαζόταν από την απόσταξη των ανθών του, κατείχε αξιοθαύμαστες, θεραπευτικές ιδιότητες, όμως η αλόγιστη χρήση του έκρυβε κινδύνους και οδηγούσε στον θάνατο.

Το θρησκευτικό τάγμα των μυστών, Garr' Taar, που κρατούσε καλά κρυμμένα τα μυστικά της παρασκευής του, ακολουθούσε τα στρατεύματα του Red Army στις μάχες, γιατρεύοντας τους τραυματίες με ταχείς ρυθμούς. Ήταν ο λόγος που το Vermeil κατάφερε να γίνει ένα από τα μεγαλύτερα βασίλεια του γνωστού Erden. Έπειτα όμως, από την εσχάτη προδοσία του Lucien Valcor, αυτοεξορίστηκαν, παίρνοντας μαζί τους όλη τη γνώση που κατείχαν.

Δίχως να αφήσουν το παραμικρό ίχνος πίσω τους, εξαφανίστηκαν από προσώπου γης. Έκτοτε κανείς δεν μπόρεσε να ανακτήσει την πολύτιμη γνώση τους. Αλλά θα ερχόταν η ημέρα που τα μυστικά των ανθών της κοιλάδας θα αναγεννιούνταν από τα χέρια μιας κοπέλας, όταν το πλήρωμα του χρόνου θα ολοκλήρωνε τον σκοπό της ύπαρξής της.

Στο ψηλότερο σημείο της Novaria, δέσποζαν τα πανάρχαια βασιλικά ανάκτορα με τους ξακουστούς, μεγαλοπρεπείς κήπους τους. Επιβλητικά κτήρια με θολωτές, γυάλινες σκεπές, ψηλοί πύργοι και θαυμαστές αίθουσες με ψηφιδωτά και αγάλματα, καμάρες και αψίδες με κρεμαστά πολύχρωμα λάβαρα, εσωτερικοί κήποι με σπάνια λουλούδια και σιντριβάνια συνέθεταν ένα ασύγκριτης ομορφιάς σύμπλεγμα, φτιαγμένο από λευκό μάρμαρο και γρανίτη, χρυσό κι ασήμι.

Το μοναδικού κάλλους τοπίο συμπλήρωναν οι πανέμορφοι και περίτεχνοι βασιλικοί κήποι. Στολισμένοι με ιδιαίτερα σχέδια και καμάρες, δέντρα και θάμνους, εξωτικά λουλούδια και φυτά, έδιναν στο τοπίο την εντύπωση ενός επίγειου παράδεισου. Ήταν επίσης πόλος έλξης για τις εύπορες οικογένειες του βασιλείου που κατέφθαναν από όλη την επικράτεια για να παρευρεθούν στις πολυτελείς κοινωνικές εκδηλώσεις του παλατιού.

Ο ήλιος έλαμπε στον καθαρό ουρανό και η γλυκιά ανοιξιάτικη ζέστη συνοδευόταν από ένα ελαφρύ, δροσερό αεράκι. Η Destiny Valcor Duval ήταν μόλις είκοσι χρόνων και βρισκόταν στον ένατο μήνα της κυοφορίας της. Καθόταν ήρεμη στον βασιλικό κήπο βουρτσίζοντας τα σκούρα, μακριά μαλλιά της. Ο γάμος της με τον Eodwulf υπήρξε ο λαμπρότερος όλων των εποχών.

Στο πλευρό της βρισκόταν η αυταρχική της μητέρα, Althera Duval Crozieur. Δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφη, αλλά τα καστανά της μαλλιά και το επιβλητικό της βλέμμα την έκαναν να ξεχωρίζει. Το αδύνατο, καμπυλωτό κορμί της στολιζόταν με τα ακριβότερα φορέματα, ενώ είχε λατρεία στα χρυσά κοσμήματα. Δρούσε υπόγεια, μηχανορραφώντας πίσω από την πλάτη της κόρης της για να επηρεάζει την κρίση της. Έκανε ό,τι απαιτούνταν για να έχει το πάνω χέρι και να πραγματοποιεί τα δικά της θέλω.

Οι δυο γυναίκες κάθονταν κάτω από την παχιά σκιά ενός πλάτανου δίπλα στην ιερή λίμνη, πίνοντας ένα αναζωογονητικό ρόφημα.

«Είναι πραγματικά υπέροχη η θέα της φύσης την εποχή της γης. Δε συμφωνείς κι εσύ, Destiny;» είπε η Althera κοιτάζοντας την κόρη της που έπινε το δυναμωτικό της βότανο και δεν έδινε προσοχή στα λόγια της. Πήρε ένα σοβαρό, ενοχλημένο ύφος. «Σε παρακαλώ, να με προσέχεις όταν σου μιλάω!»

Ο τόνος της ήταν πάντα επιτακτικός και ο ήχος της φωνή της λεπτός και αρκετές φορές εκνευριστικός.

«Σας προσέχω, μητέρα. Ναι, είναι πραγματικά πολύ όμορφη», απά-

ντησε με τη γλυκιά, βαθιά φωνή της. Το βλέμμα της είχε χαθεί για μια στιγμή στις σκέψεις της και δεν πρόσχε τη μητέρα της.

«Δε με προσέχεις κι αυτό με ενοχλεί. Μερικές φορές κάνεις σαν να μην υπάρχω», συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Δεν μπορώ να έχω πάντα στραμμένη την προσοχή μου επάνω σας, μητέρα», απάντησε φανερά εκνευρισμένη.

«Είναι το λιγότερο που θα μπορούσες να κάνεις για εμένα. Δε σου ζήτησα ποτέ τίποτα. Πάντα προσπαθούσα να σου δίνω ό,τι καλύτερο περνούσε από το χέρι μου. Σε μεγάλωσα σαν πριγκίπισσα...»

«Μητέρα... Σας παρακαλώ», προσπάθησε να τη διακόψει με όμορφο τρόπο, αλλά η Althera συνέχισε:

«Μια βασίλισσα πρέπει να έχει χάρη και τρόπους. Μην ξεχνάς ότι όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα επάνω σου. Δε θα κακολογήσουν εσένα για την ανάρμοστη συμπεριφορά σου, αλλά εμένα που σε μεγάλωσα».

«Μα πώς μπορώ να το ξεχάσω, μητέρα, όταν μου το υπενθυμίζετε συνεχώς; Διανύω μια δύσκολη περίοδο. Σε λίγες ημέρες θα φέρω στον κόσμο ένα παιδί και μάλιστα της γενιάς των Valcor. Η εγκυμοσύνη μου είναι εξαιρετικά δύσκολη και δεν μπορώ να αφιερώνω όλο τον ελεύθερο χρόνο μου σε εσάς».

Η κατάσταση της βασίλισσας δεν της άφηνε περιθώρια ανοχής στην καταπιεστική συμπεριφορά της μητέρας της.

«Δεν αντιλέγω, βασίλισσά μου, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάς ποτέ τους καλούς σου τρόπους, ακόμη και στις πιο δύσκολες περιόδους».

Η Destiny την κοίταξε με μια παγερή ματιά. Μπορεί να όφειλε τα πάντα στη μητέρα της, αλλά οι συνεχείς της παρατηρήσεις, της δημιουργούσαν τρομερή δυσφορία.

«Θα σας είμαι για πάντα ευγνώμων, μητέρα, για όσα κάνατε για εμένα και το γνωρίζετε. Κανείς δεν αμφισβητεί τις πράξεις σας». Ήπια μια γουλιά από το φλυτζάνι της, προσπαθώντας να ηρεμήσει και πρόσθεσε: «Ο πατέρας είναι μόνος του πάρα πολύ καιρό. Είμαι σίγουρη ότι έχει επιθυμήσει την παρουσία σας στο σπίτι».

«Σαφώς, έχεις δικίο βασίλισσά μου, λείπω αρκετό καιρό. Αλλά η θέση μιας πραγματικής μητέρας είναι δίπλα στις ανάγκες του παιδιού της». Έσκυψε προς το μέρος της και την κοίταξε στα μάτια. «Κι εσύ, Destiny, είσαι η δική μου προτεραιότητα. Δεν πρόκειται να λείψω από το πλευρό σου σε μια τόσο δύσκολη στιγμή».

«Μητέρα, με όλο τον σεβασμό που τρέφω για εσάς, τολμώ να πω

ότι δε σκέφτεστε καθόλου τον πατέρα». Η επιμονή της κόρης της ήταν κάτι που εξαγρίωνε την Althera. Αλλά η προσωπική φρουρά της βασίλισσας, που τις πλαισίωνε, δεν της έδινε περιθώρια να υψώσει τον τόνο της φωνής της απέναντί της.

«Ο πατέρας σου δεν είναι μόνος του», είπε προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της μέσα από τα σφιγμένα δόντια της. «Έχει αρκετούς υπηρέτες και ερωμένες για να γεμίζει το κενό της απουσίας μου». Της έπιασε το χέρι και το έσφιξε με δύναμη, εκνευρισμένη. «Εσύ με χρειάζεσαι στο πλευρό σου πιο πολύ από ποτέ. Σε λίγες ημέρες, θα γεννήσεις τον διάδοχο του θρόνου κι εγώ θα βρίσκομαι δίπλα σου να σε βοηθήσω να ξεπεράσεις όλες τις δυσκολίες».

Η Destiny τράβηξε απότομα το χέρι της και σηκώθηκε με δυσκολία.

«Πρέπει να ξεκουραστώ. Καλή σας ημέρα, μητέρα».

«Όπως επιθυμείτε, βασίλισσά μου, θα σας συνοδεύσω μέχρι το δωμάτιό σας», είπε και έκανε να σηκωθεί.

«Καλύτερα να καθίσετε να ηρεμήσετε εσείς, μητέρα, θα με συνοδεύσει η κυρία επί των τιμών».

Κάλεσε μια γυναίκα που καθόταν λίγο πιο πέρα, την έπιασε από το μπράτσο και με τη βοήθειά της κατευθύνθηκε στο δωμάτιό της.

Η μητέρα της έμεινε για αρκετή ώρα στον κήπο, σκεπτόμενη το μέλλον της δίπλα στο πλευρό της βασίλισσας. Θα έκανε ό,τι χρειαζόταν για να αποκτήσει την εξουσία που πάντα ονειρευόταν.

Στη βασιλική κρεβατοκάμαρα, ο Eodwulf είχε στην αγκαλιά του την Destiny μέχρι να αποκοιμηθεί. Η κυοφορία του βασιλικού διαδόχου, για μια κοινή θνητή, ήταν αρκετά κουραστική, επίπονη και δύσκολη.

Οι Valcor ανήκαν στη γενιά των πυρογέννητων και στο αίμα τους έρρεε η δύναμη της φωτιάς. Δεν ένιωθαν το κρύο και το σώμα τους ήταν πάντα ζεστό. Η πορφυρή μαγεία που κληρονόμησαν από τον Πατέρα όλων, Ar' Vaal Corr, χάριζε σε κάθε βασιλικό απόγονο ένα ιδιαίτερο χάρισμα. Μπορούσαν να σπείρουν τον όλεθρο και την καταστροφή, αλλά εξίσου να φέρουν το μεγαλείο της αναγέννησης. Το δέρμα τους ήταν ροδαλό, ενώ τα μαλλιά και τα γένια τους έφεραν ένα μοναδικό χαλκοκόκκινο χρώμα. Τα μάτια τους ήταν ανοιχτόχρωμα και λαμπερά. Είχαν πολεμική διάπλαση, σμιλεμένο σώμα και η δύναμή τους ξεπερνούσε κατά πολύ εκείνη των συνηθισμένων αντρών. Τα έντονα αρρενωπά χαρακτηριστικά τους τούς πρόσδιδαν μια γοητευτική επιβλητικότητα που δεν περνούσε καθόλου απαρατήρητη.

Μπορεί να ήταν ευλογημένοι με χαρίσματα, αλλά ένα ανεξήγητο

μυστήριο είχε γεννήσει διάφορες σκοτεινές ιστορίες και μύθους γύρω από τη γενιά τους. Η ανδροκρατία.

Οι Valcor αποκτούσαν μόνο υιούς. Κάποιοι λέγαν ότι είναι καταραμένοι και άλλοι ότι με αυτόν τον τρόπο, η γενιά τους ήταν πάντα καθάραιμη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η απάντηση δε θα μπορούσε να δοθεί ποτέ από έναν κοινό θνητό. Ίσως οι σοφοί της Anosh, στη μακρινή Kahlridia, να είχαν την απάντηση σε αυτό το πολύπλευρο ερώτημα.

Όταν η Destiny έπεσε σε βαθύ ύπνο, ο Eodwulf την ακούμπησε απαλά στο μαξιλάρι της και τη σκέπασε με στοργή. Βγήκε από το δωμάτιο αθόρυβα και κατέβηκε στο Mentorium για να παραστεί στο βασιλικό συμβούλιο.

Το ίδιο απόγευμα, η βασίλισσα ένωσε τις πρώτες οδύνες του τοκετού. Έξω από το δωμάτιο της Destiny, η μητέρα της περίμενε με ανυπομονησία. Η κόρη της θα έφερνε στον κόσμο τον διάδοχο του θρόνου κι έπρεπε να παρευρίσκεται στο γεγονός που θα σηματοδοτούσε μια νέα εποχή για το βασίλειο. Με τα μάτια γεμάτα αγωνία κοιτούσε και ξανακοιτούσε την πόρτα περιμένοντας τον Eodwulf να τους ενημερώσει για την κατάσταση της βασίλισσας. Έπειτα από αρκετή ώρα, το πρώτο κλάμα του μωρού κατεύνασε την αγωνία όλων. Τα νέα διαδόθηκαν σαν αστραπή και ολόκληρο το βασίλειο γιόρταζε τη γέννηση του πρίγκιπα.

Στο παλάτι ετοίμαζαν μεγάλη γιορτή, ολόκληρη η πρωτεύουσα είχε σηματοδοτιστεί και στους δρόμους είχαν στηθεί αυθόρμητα πανηγύρια με μουσικές, χορούς και τραγούδια. Πλήθος κόσμου είχε μαζευτεί στην Grenia, την πλατεία που απλωνόταν μπροστά στο ημικυκλικό Βήμα του Βασιλιά. Ήταν χτισμένο στις βόρειες παρυφές της πόλης και υψωνόταν αρκετά μέτρα πάνω από την επιφάνεια της πλατείας, με θέα ολόκληρη τη θρυλική Novaria. Στο κέντρο του βήματος, δέσποζε το μαρμάρينو άγαλμα του μυθικού λιονταριού Vaal, το έμβλημα των Valcor, ένα εστεμμένο, βρυχώμενο λιοντάρι που στεκόταν στα δυο του πόδια, ενώ στην πλάτη έφερε ένα ζευγάρι ανοιγμένα φτερά.

Οι τρομπέτες άρχισαν να ηχούν την άφιξη του βασιλιά. Η άμαξα με τη βασιλική συνοδεία είχε καταφθάσει και ο Eodwulf έκανε την εμφάνισή του. Το πλήθος άρχισε να ζητωκραυγάζει και να τον επευφημεί. Φορούσε την επίσημη στολή των βασιλέων, θέλοντας να τιμήσει τη γέννηση του υιού του. Τα μακριά, μέχρι τους ώμους, μαλλιά του έλαμπαν στον μεσημεριανό καλοκαιρινό ήλιο, ενώ το πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο από ευτυχία. Με ένα του νεύμα το πλήθος

ηρέμησε. Στάθηκε στην άκρη του βήματος και το βλέμμα του έτρεξε στα χαρούμενα πρόσωπα των Νοβαριανών.

«Novaria! Vermeil! Σήμερα είναι μια ξεχωριστή ημέρα. Σήμερα γεννήθηκε ο πρίγκιπας, ο υιός μου, Edgar Valcor!»

Έστρεψε το βλέμμα του σε μια γηραιά παραμάννα που στεκόταν μερικά βήματα πίσω του κι εκείνη τον πλησίασε και εναπόθεσε στα χέρια του τον μικρό πρίγκιπα. Τον κράτησε γερά και τον σήκωσε μπροστά στα μάτια του λαού του. Ο συγκινημένος κόσμος άρχισε να χειροκροτεί και να φωνάζει ρυθμικά το όνομα του νεογέννητου πρίγκιπα.

Στα μάτια του Eodwulf αντικατοπτριζόταν η ευτυχία που μοιραζόταν μαζί με τον λαό του. Χαιρέτησε το πλήθος κι επέστρεψε στο παλάτι, στην αγαπημένη του Destiny που ξεκουραζόταν στο κρεβάτι της από τη δύσκολη γέννα. Την πλησίασε και της έδωσε ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο.

«Αγαπημένη μου, πώς αισθάνεσαι;» είπε με ενδιαφέρον.

«Νιώθω ακόμα εξαντλημένη, αλλά η ευλογία της Ιερής Μητέρας με βοήθησε να φέρω στον κόσμο τον πρίγκιπά μας, το παιδί μας». Τον κοίταξε με γαλήνιο βλέμμα και με το χέρι της, χάιδεψε το μάγουλό του.

«Ο υιός μας είναι υπέροχος. Έχει τα γαλάζια μάτια σου», της είπε με ενθουσιασμό, ενώ τον κρατούσε αγκαλιά.

«Είναι Valcor και θα γίνει ο πιο ξακουστός βασιλιάς που υπήρξε ποτέ. Στο αίμα του κυλάει η δύναμη των προγόνων του, η δική σου δύναμη!»

Ο Eodwulf γέλασε δυνατά. Έπιασε το μωρό με τα δυο του χέρια και το σήκωσε ψηλά. «Edgar Valcor, ο Μεγαλοπρεπής!» είπε γεμάτος υπερηφάνεια και ευτυχία.

«Edgar Valcor, ο Κατακτητής!» συμπλήρωσε η Destiny.

Γύρισε και την κοίταξε με απορία. Εκείνη έμοιαζε να είναι χαμένη στις σκέψεις της.

«Τι είπες;» ρώτησε με έμφαση. Το βλέμμα της επανήλθε και τον κοίταξε με ένα γλυκό χαμόγελο.

«Ο υιός σου θα κατακτήσει τις καρδιές όλου του κόσμου, όπως ακριβώς και εσύ, αγαπημένε μου! Χρειάζομαι ξεκούραση».

«Μην ανησυχείς, βασίλισσά μου, έχεις δίπλα σου τους καλύτερους θεραπευτές και τις πιο έμπειρες παραμάνες. Εκείνοι θα σε περιποιηθούν και θα γίνεις σύντομα όπως πριν. Ξεκουράσου τώρα».

Έβαλε το μωρό στην κούνια του, της έδωσε ένα ακόμη φιλί στο μέτωπο και την άφησε να κοιμηθεί.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, αισθάνθηκε μια παρουσία να τον κοιτάζει, γύρισε το βλέμμα του και είδε τη μητέρα της Destiny, Althera, να τον πλησιάζει. Υποκλίθηκε και του ευχήθηκε για τον διάδοχο. Εκείνος απάντησε ευγενικά και έκανε να φύγει δεδομένου ότι δεν τη συμπαθούσε λόγω της επιρροής που ασκούσε στην κόρη της. Πριν προλάβει όμως να γυρίσει την πλάτη του, μια επίμονη ερώτηση τον σταμάτησε.

«Βασιλιά μου, θα μπορούσα να σας απασχολήσω για λίγο;»

«Παρακαλώ», γύρισε και την κοίταξε ψυχρά στα μάτια. «Τι θα ήθελε η μητέρα της βασίλισσας από εμένα αυτήν την τόσο σημαντική στιγμή;»

«Τώρα που όλα πήγαν καλά και ο διάδοχος βρίσκεται στην κούνια του, πρέπει να βρίσκομαι κοντά στην κόρη μου και τον εγγονό μου. Είναι το ιερό καθήκον κάθε γιαγιάς. Αλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να παραμείνω στο παλάτι και να βρίσκομαι όσο το δυνατόν πιο κοντά στην κόρη μου. Εσείς λείπετε πολλές ώρες από το πλευρό της και θα μπορούσα να τη φροντίζω εγώ. Εξάλλου, έχω γίνει μητέρα και γνωρίζω πολύ καλά τις ανάγκες μιας νέας μάνας. Δε συμφωνείτε και εσείς;» Το ύφος της ήταν γλυκό, γεμάτο ενδιαφέρον, αλλά δεν έπειθε τον Eodwulf.

«Πού στοχεύει η ερώτησή σας; Δεν καταλαβαίνω», της είπε κοιτάζοντάς τη με ενοχλημένο ύφος.

«Απλά αναρωτιόμουν, μεγαλειότατε, αν εσείς μου παραχωρούσατε κάποια επιπλέον δικαιώματα για να μπορώ να κινούμαι ελεύθερα στο παλάτι και να αναλάβω το ιερό μου καθήκον με άνεση». Το βλέμμα της έκρυβε μια ύπουλη πονηριά που ο Eodwulf δεν μπορούσε να ανεχτεί. Την πλησίασε και με ψυχρό ύφος της απάντησε:

«Δικαιώματα; Θέλετε να μείνετε στο παλάτι για να επωφεληθείτε της κατάστασης. Η βασίλισσα και ο υιός μου δεν έχουν την ανάγκη σας. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να επιστρέψετε στον σύζυγό σας, στο Hagren. Η θέση σας δεν είναι στο παλάτι μου, αλλά στην οικία σας».

Η Althera έκανε ένα βήμα πίσω, τα μάτια της είχαν γεμίσει φόβο από την αντίδραση του βασιλιά. Δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη πάρα μόνο να σκύψει το κεφάλι και να φύγει πριν ξεσπάσει επάνω της.

«Δικαιώματα», είπε σιγανά ο Eodwulf μέσα από τα σφιγμένα του δόντια. «Είναι γλυκιά η εξουσία που έχει η κόρη σου, αλλά εσύ δε θα τη γευτείς ποτέ», συμπλήρωσε χαμηλόφωνα. Για μια στιγμή, το βλέμμα του χάθηκε, σκεπτόμενος τη δική του μητέρα, Aurora Valcor Rose, που έλειπε από το πλευρό του. Τα μάτια του γυάλισαν και αμέ-

σως γύρισε το κεφάλι του και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου με γοργό βηματισμό.

Οι βροχές είχαν ξεκινήσει και το βασίλειο είχε αποχαιρετήσει την εποχή του ήλιου. Στο παλάτι, η μητέρα της Destiny προσπαθούσε πάση θυσία να βρει έναν τρόπο για να παραμείνει στη Novaria. Ένα πρωινό, επισκέφτηκε τον βασιλικό θεραπευτή, προφασισμένη έντονους πόνους στο στήθος. Αν και μετρούσε σαράντα τέσσερα χρόνια, το παρουσιαστικό της την έδειχνε για αρκετά μεγαλύτερη. Αφού την εξέτασε ενδελεχώς, της πρότεινε ξεκούραση. Θα επιμελούνταν ο ίδιος τη θεραπεία της μέχρι να γινόταν καλύτερα. Η Althera άρπαξε την ευκαιρία κι έπαιξε πολύ καλά τον ρόλο της. Παρά τις διαφορές τους, η κόρη της ανησυχούσε για την πορεία της υγείας της και την επισκεπτόταν αρκετές φορές για να ελέγχει την ανάρρωσή της.

Η πόρτα του δωματίου της Althera χτύπησε απαλά και η Destiny μπήκε δίχως να περιμένει την έγκρισή της. Τη βρήκε όρθια να ψάχνει σε μια ντουλάπα ανάμεσα σε πράγματα και ρούχα.

«Μητέρα! Γιατί δεν ξεκουράζεστε;» ρώτησε ξαφνιασμένη μόλις την αντίκρισε.

«Έψαχνα κάτι στα πράγματά μου», απάντησε σκυμμένη πάνω από κάποια συρτάρια. Γύρισε και την κοίταξε με ένα βλέμμα αυταρχικό. «Σε ενοχλεί κι αυτό;»

«Νομίζω, μητέρα, ότι ο θεραπευτής ήταν αρκετά ξεκάθαρος μαζί σας. Χρειάζεστε ξεκούραση».

«Κλείσε την πόρτα πίσω σου!» τη διέταξε με επιβλητικό ύφος, καθώς έσκυψε ψάχνοντας. Η Destiny υποψιάστηκε τις πραγματικές της προθέσεις καθώς έκλεινε την πόρτα με απαλές κινήσεις, σκεπτόμενη τα αίτια που οδήγησαν τη μητέρα της να πει ψέματα.

«Δεν έχετε τίποτα», είπε καθώς την πλησίαζε. «Έτσι δεν είναι; Όλα αυτά τα κάνετε για να μη φύγετε από το παλάτι».

«Δε θα μου πεις εσύ τι θα κάνω!» απάντησε απότομα. «Δεν έφτασα μέχρι εδώ για να τα παρατήσω έτσι απλά! Η θέση μου είναι δίπλα σου, δίπλα στο θρόνο της κόρης και βασιλίσσάς μου. Εγώ σε μεγάλωσα, εγώ ήμουνα εκείνη που σε έφτασα σε αυτό το αξίωμα». Σηκώθηκε και την πλησίασε. «Αυτό πρέπει να το σεβαστείς και να καταλάβεις ότι η θέση μου είναι δίπλα σου, θες δε θες!» Την κοίταξε γεμάτη θυμό πιάνοντάς της τα χέρια σφιχτά.

«Μητέρα, με πονάτε!» Τράβηξε τα χέρια της απότομα.

«Εγώ είμαι η μητέρα σου και ο δικός μου πόνος είναι για το καλό σου. Αν σε αφήσω μόνη σου, θα σε κατασπαράξουν σαν πρόβατο. Μπορεί να είσαι όμορφη και νέα, αλλά σου λείπει η πείρα και η ευστροφία μου!»

«Δε μίλησα τόσο καιρό γιατί σας σέβομαι, μητέρα, αλλά η θέση σας είναι στο Hagren με τον πατέρα».

Τα μάτια της είχαν βουρκώσει και το μόνο που σκεφτόταν ήταν η καταπίεση που δεχόταν από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Πάντα την υποβίβαζε και πίστευε ότι δε θα καταφέρει τίποτα στη ζωή της δίχως να την έχει στο πλευρό της.

«Δεν καταλαβαίνεις, μικρή μου!» την πλησίασε κοιτώντας την απειλητικά. «Δεν έχω να πάω πουθενά! Δε θα αντέξεις μόνη σου μέσα στο παλάτι, είσαι μικρή και δε γνωρίζεις τίποτα από την πραγματική ζωή. Σε προστάτευα τόσα χρόνια να μη δεις τη σκληρή πλευρά της. Αν σε αφήσω, θα γίνεις έρμαιο των θηρίων».

«Μάλλον μητέρα τα θηρία δε βρίσκονται μέσα στο παλάτι, αλλά μπροστά μου!» Τα παγωμένα, υγρά της μάτια εξαγρίωσαν την Althera. Σήκωσε το χέρι της και της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι.

«Αυτό είναι το ευχαριστώ σου;»

Η Destiny έπιασε με το χέρι της το πονεμένο της μάγουλο και την κοίταξε με μίσος, καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

«Γι' αυτό σε μεγάλωσα σαν πριγκίπισσα, για να ακούω αυτά τα λόγια από το στόμα σου σήμερα; Πρόσεξε καλά, δε θα παραδώσω τα όπλα τόσο εύκολα. Είτε το θέλεις, είτε όχι, είμαι και θα παραμείνω η μητέρα σου μέχρι να πεθάνω. Ο σεβασμός στο πρόσωπό μου είναι κάτι που απαιτώ! Μπορεί να έγινες βασίλισσα, αλλά πάνω από όλα είσαι κόρη μου και θα κάνεις ό,τι σου λέω εγώ!»

«Είμαι η βασίλισσά σου και δε σου οφείλω πλέον τίποτα!» της είπε και έξαφνα της έπιασε το χέρι σφιχτά και το έστριψε με όση δύναμη είχε. Για πρώτη φορά στη ζωή της, ένιωσε ότι είχε τη δύναμη να σταθεί μόνη της στα πόδια της. «Αν τολμήσεις να απλώσεις το χέρι σου ξανά πάνω μου, θα φωνάξω τους φρουρούς και θα βρεθείς στα μπουντρούμια δίχως δεύτερη σκέψη. Πρόσεχε, Althera, γιατί τώρα θα παίζεις με τους δικούς μου κανόνες. Οι μέρες της εξουσίας σου τελείωσαν! Τώρα, εγώ βάζω τους όρους κι εσύ τους ακολουθείς!»

Η μητέρα της δεν πίστευε στα μάτια και στα αυτιά της. Με μια απότομη κίνηση η Destiny την έσπρωξε και την έριξε στο πάτωμα με δύναμη. Στάθηκε από πάνω της και κοιτώντας την απαξιωτικά, συνέχισε:

«Ανθες να ζήσεις καλά τα υπόλοιπα χρόνια της μίζερης ζωής σου, θα επιστρέψεις στο Hagren και δε θα πατήσεις ποτέ ξανά το πόδι σου στη Novaria. Η θέση σου είναι δίπλα στον σύζυγό σου και πατέρα μου!»

«Αχάριστη! Άκαρδη κόρη!» είπε ξεσπώντας με θυμό. Σηκώθηκε και τίναξε το φόρεμά της. «Δε σέβεσαι τη γυναίκα που θυσιάσε τα πάντα για να σε μεγαλώσει! Έγινες βασίλισσα χάρη σε εμένα και πιστεύεις ότι έχεις κερδίσει τη μάχη!» Την πλησίασε με αγανάκτηση, καθώς έβγαλε από το μανίκι της ένα μαντήλι να σκουπίσει τα ψεύτικα δάκρυά της. «Μεγάλωσες και νομίζεις ότι μπορείς να κυριεύσεις τον κόσμο, επειδή είσαι νέα και όμορφη. Μπορεί η νιότη σου να είναι το όπλο σου, αλλά ποτέ μην υποτιμάς τους εχθρούς σου, είναι πιο έξυπνοι από εσένα, και δεν υπολογίζουν το αξίωμά σου. Αντιθέτως, είναι αυτό που θα τους δώσει το προβάδισμα για να σε κατασπαράξουν δίχως να το καταλάβεις. Εγώ θα φύγω, αλλά από σήμερα είσαι μόνη σου! Να δω πώς θα τα καταφέρεις δίχως εμένα!» Έστριψε την πλάτη της και με ψυχρή φωνή της είπε: «Φύγε, δε θέλω να σε βλέπω!»

Η Destiny άνοιξε την πόρτα, αλλά πριν βγει, κοντοστάθηκε. «Αύριο το πρωί θα σε περιμένει μια άμαξα με τα πράγματά σου για το Hagren. Αν φύγεις, θα παραμείνεις η μητέρα μου, αν όχι, θα βρεθείς αντιμέτωπη με τις συνέπειες των πράξεών σου. Η επιλογή, μητέρα, είναι όλη δική σου!» είπε με ειρωνεία και σκληρότητα.

Η πόρτα έκλεισε και η Althera συνέχισε να ψάχνει με μανία. Έπειτα από αρκετή ώρα, βρήκε αυτό που τόσο πολύ ήθελε. «Εδώ είσαι!» είπε με ενθουσιασμό. Στα χέρια της κρατούσε ένα παλιό, μαύρο βιβλίο, χάιδεψε απαλά το δερμάτινο εξώφυλλο και διάβασε: *“Zastrang: To Βασίλειο των Grahl και η Προφητεία του Zærkanos”*. Το φίλησε με ευλάβεια. Το βλέμμα της σκοτείνιασε και ένα χαϊρέκακο ύφος πλημμύρισε το πρόσωπό της. «Θα συνειστείς όταν καταλάβεις την πραγματική εξουσία, τότε θα παρακαλās να μάθεις τα μυστικά Του».

Η Destiny πήγε στο δωμάτιό της και στάθηκε πάνω από την κούνια του Edgar, ήταν τόσο αθώος και γαλήνιος. Τον πήρε στην αγκαλιά της και φίλησε το απαλό του μέτωπο. Δάκρυα πλημμύρισαν τα πανέμορφα μάτια της, δίχως να έχει τη δύναμη να τα συγκρατήσει. Στο μυαλό της γυρνούσαν τα δικά της παιδικά χρόνια, τότε που η Althera την έκλεινε στο σπίτι για να μην παίζει με τα παιδιά που δεν ανήκαν στην τάξη τους.

Ο πατέρας της, Marcus, είχε τεράστιες εκτάσεις γης, καλλιεργούσε σιτάρι και έκτρεφε λογιών λογιών ζώα και πτηνά. Έλειπε σχεδόν ολόκληρη την ημέρα από το σπίτι και η ανατροφή της ήταν αποκλειστικό

μέλημα της μητέρας της. Μεγάλωσε δίχως να στερηθεί υλικά αγαθά. Είχε πάντα τα πιο ακριβά ρούχα και υποδήματα, κούκλες από πορσελάνη και μετάξι, γκουβερνάντες και υπηρέτες. Το σπίτι τους ήταν μια μεγαλοπρεπής έπαυλη με αμέτρητα δωμάτια, κήπους γεμάτους δέντρα και λουλούδια, σιντριβάνια και πλακόστρωτα δρομάκια. Αλλά πάντα ήταν μόνη. Η μητέρα της ήταν αρκετά φιλάσθενη από μικρή και οι θεραπευτές είχαν αποκλείσει το γεγονός ότι θα αποκτούσε παιδιά. Έπειτα από αρκετές προσπάθειες, γιατροσόφια και βότανα, κατάφερε να φέρει στον κόσμο την Destiny.

Πολλές φορές όμως, η ζωή της έμοιαζε πιο πολύ με κατάρα παρά με ευλογία. Είχε όλα τα καλά του κόσμου, αλλά η απομόνωση στο χρυσό κλουβί της της στέρησε την ξεγνοιασιά και τη χαρά που σαν παιδί θα έπρεπε να είχε.

«Πάντα θα σκέφτεσαι την εικόνα σου! Πρέπει να είσαι αψεγάδιαστη, κανένας να μην έχει να πει το παραμικρό για εσένα», έλεγε συνεχώς η Althera.

Μια φορά μόνο τόλμησε να βγει από το σπίτι δίχως την έγκρισή της και βρέθηκε κλεισμένη στο δωμάτιό της για τρεις ημέρες. Εγκλωβισμένη στα *πρέπει* και τις συνεχόμενες υποδείξεις για καλούς τρόπους, έβρισκε παρηγοριά στα βιβλία και τη μάθηση. Περνώντας τα χρόνια, απέκτησε υψηλού επιπέδου μόρφωση με έφεση στα αρχαία κείμενα και την ιστορία του Erden.

Όταν έγινε δεκαεπτά χρόνων, μετακόμισε με τη μητέρα της στη Novaria. Θα γινόταν περιζήτητη νύφη και η Althera θα διάλεγε τον καλύτερο και οικονομικά αντάξιό της, σύζυγο. Η Destiny είχε γίνει μια πανέμορφη δεσποινίδα, με σκούρα μακριά μαλλιά και έντονα επιβλητικά χαρακτηριστικά. Τα γαλάζια, φωτεινά της μάτια και το διαπεραστικό της βλέμμα μάγευαν κάθε νεαρό που την πλησίαζε.

Ήταν η εποχή που γνώρισε τον Anthemo, τον υιό ενός από τους μεγαλύτερους εμπόρους της χώρας. Οι καλοί του τρόποι και η ασυνήθιστη ομορφιά του έκαναν την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Τα βράδια φανταζόταν ότι βρισκόταν στο πλευρό του και ονειρεύονταν μια όμορφη ζωή μαζί του. Αλλά η μητέρα της είχε άλλα σχέδια για εκείνη. Όταν κατάλαβε ότι η κόρη της ερωτεύτηκε κάποιον που δεν ενέκρινε, την κλείδωσε στο σπίτι και έβαλε άντρες να τη φυλάνε νυχθημερόν.

Απογοητευμένη από τη ζωή της, προσπάθησε να δώσει ένα τέλος στην αιχμαλωσία της. Ένα βράδυ που η μητέρα της κοιμόταν βαριά, άνοιξε το παράθυρο του δωματίου της που βρισκόταν στον δεύτερο

όροφο της έπαυλης. Με κίνδυνο να πέσει και να χάσει τη ζωή της, πιάστηκε από τις πέργκολες με τα αναρριχώμενα φυτά και κατέβηκε με δυσκολία στον κήπο. Προσπέρασε τους φρουρούς, κρυμμένη πίσω από τους ογκώδεις θάμνους, και βγήκε από την αυλόπορτα. Γλίστρησε στο σκοτάδι δίχως να γνωρίζει πού πάει.

Για πρώτη φορά στη ζωή της ένιωσε ελεύθερη. Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της, καθώς περπατούσε δίχως να σκέφτεται πλέον κανέναν και τίποτα.

Περπατούσε για αρκετή ώρα θαυμάζοντας την υπέροχη αρχιτεκτονική της πόλης. Τα περισσότερα σπίτια ήταν χτισμένα από μάρμαρο και γρανίτη με περίτεχνα σκαλίσματα, αψίδες και καμάρες. Οι δρόμοι ήταν στρωμένοι με πέτρα σε διάφορα σχέδια με λευκά, γκριζα και κόκκινα χρώματα. Έπειτα από αρκετή ώρα περιπλάνησης, βρέθηκε στην κεντρική πλατεία Vaalaria. Ξαφνικά σταμάτησε και τα μάτια της άστραψαν, μπροστά της απλωνόταν μια τεράστια έκταση στρωμένη με λευκό μάρμαρο και στις τέσσερις γωνίες της, υψώνονταν φαρδιές κολόνες που στήριζαν χρυσά αγάλματα ηρώων. Στο κέντρο της, δέσποζε ένα μεγαλοπρεπές στρογγυλό σιντριβάνι. Πλησίασε αργά, σαν μαγεμένη, και στάθηκε μπροστά του με δέος. Στο κέντρο του είχε τοποθετηθεί ένα μεγάλο κομμάτι από τον κόκκινο βράχο του Blood Rock κι επάνω του, έστεκε το μυθικό λιοντάρι Vaal με αίγλη.

Αμέσως η σκέψη της ανέτρεξε στα βιβλία της ιστορίας που διάβαζε από μικρή. Ήταν ο πόλεμος των Trinity που σηματοδότησε την αρχή και το τέλος της Τρίτης Εποχής. Αν και δεν έχουν διασωθεί όλες οι πληροφορίες από εκείνη την περίοδο στον ευρύ κόσμο, παρά μόνο στην Kahlridia, ο πρώτος πόλεμος στα χρονικά του Erden γέννησε μια πληθώρα μυθικών πλασμάτων.

Οι τρίδυμοι Θεοί, Ath-Ank-Noun, δημιούργησαν τον Vaal, που τάχθηκε στο πλευρό των πρώτων Valcor. Ήταν ένα ολόλευκο λιοντάρι καλυμμένο με αδιαπέραστα λέπια δράκου, χρυσή χαίτη και γαλάζια μάτια. Στην πλάτη του έφερε φτερά και η δύναμή του ξεπερνούσε κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Καθώς το παρατηρούσε με θαυμασμό, ένιωσε μια παρουσία δίπλα της.

«Δεσποσύνη! Τι γυρεύετε τέτοια ώρα ασυνόδευτη μακριά από την οικία σας; Μήπως χαθήκατε;»

Γύρισε ξαφνιασμένη και αντίκρισε έναν ψηλό, γεροδεμένο άντρα. Τον κοίταξε με φόβο, αλλά και περιέργεια. Πρώτη φορά έβλεπε κά-

ποιον να έχει χαλκοκόκκινα μαλλιά. «Ποιος είστε;» είπε με τρεμάμενη φωνή, καθώς η αγωνία την πλημμύρισε.

«Δε γνωρίζετε ποιος είμαι;» απάντησε ο άντρας με τα γκριζα μάτια και το γλυκό χαμόγελο.

«Θα έπρεπε να σας γνωρίζω, κύριε;» Η καρδιά της κόντευε να σπάσει από τον φόβο της.

Παρατηρώντας τον όμως, η μορφή του έμοιαζε γνώριμη, σαν να τον είχε δει ξανά, ίσως σε κάποιο βιβλίο. Αλλά η ταραχή της θόλωνε τη σκέψη της.

«Να σας συστηθώ, Eodwulf Valcor. Στις υπηρεσίες σας, δεσποσύνη μου». Έκανε μια υπόκλιση και την κοίταξε στα μάτια.

«Eodwulf Valcor;» Αμέσως κατάλαβε ότι μπροστά της είχε τον βασιλιά του Vermeil. Ξαφνικά η λαλιά της χάθηκε, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της. Ένωσε μεγάλη ντροπή που δεν κατάλαβε ευθύς εξαρχής ποιος ήταν.

«Βλέπετε, μερικά βράδια μού αρέσει να гуρίζω την πόλη μου και να περνάω στιγμές όπως ο λαός μου».

Εκείνη δεν ήξερε τι να αρθρώσει. «Τα σέβη μου, μεγαλειότητα», είπε κι έκανε μια κομψή υπόκλιση.

«Αλλά, δε μου είπατε, γιατί κυκλοφορείτε μόνη μέσα στη νύχτα; Σας συνέβη κάτι; Μπορώ να σας βοηθήσω;»

Μην μπορώντας να του αποκαλύψει τους πραγματικούς σκοπούς της φυγής της, προσπάθησε να επινοήσει μια αληθοφανή ιστορία.

«Ήρθαμε πρόσφατα με τη μητέρα μου από το Hagren του Holton. Πρώτη φορά βρίσκομαι μακριά από το σπίτι μου κι ένιωσα την περιέργεια να περιπλανηθώ στην πανέμορφη πόλη σας. Όπως κάνετε κι εσείς. Το βράδυ είναι όλα τόσο ήρεμα, τόσο γαλήνια και μαγικά».

«Σας κατανοώ. Θα θέλατε να σας συνοδεύσω μέχρι την οικία σας;» είπε με ένα γλυκό χαμόγελο.

«Παρακαλώ, τιμή μου!» Το σχέδιο διαφυγής της έπεσε στο κενό, δεν μπορούσε να ξεφύγει πλέον από τη μοίρα της.

«Η τιμή είναι όλη δική μου, δεσποσύνη...» την κοίταξε με μια γλυκιά απορία.

«Μα τι αγενές εκ μέρους μου. Ονομάζομαι Destiny... Destiny Duval. Ο πατέρας μου ονομάζεται Marcus Duval και η μητέρα μου, Althera Duval Crozieur».

«Marcus Duval; Μα τι υπέροχη συγκυρία! Ο πατέρας σας είναι γνωστός στην επικράτεια του Vermeil. Το όνομά του είναι συνυφασμένο

με το εμπόριο σίτου στο βασίλειο μου. Διπλή τιμή να σας συνοδεύσω», είπε με ένα λαμπερό χαμόγελο που τονίζε το λακκάκι στο πηγούνι του.

«Σας ευχαριστώ, μεγαλειότατε», είπε με γοητευμένη φωνή. «Συχωρέσετε την αμηχανία μου».

«Παρακαλώ, μπορείτε να νιώσετε άνετα μαζί μου».

Άρχισαν να περπατούν ο ένας δίπλα στον άλλο παίρνοντας τον δρόμο προς την έπαυλη όπου διέμενε, ακολουθούμενοι από τη βασιλική φρουρά που βρισκόταν σε μικρή απόσταση.

Στον δρόμο, έπιασαν την κουβέντα για την ιστορία της πόλης, καθώς και ολόκληρου του Vermeil. Οι γνώσεις της πάνω στα θέματα ιστορίας εξέπληξαν τον Eodwulf. Πρώτη φορά μια γυναίκα γνώριζε τόσα πολλά για το βασίλειό του. Γοητευμένος από την ιδιαίτερη παρουσία της, την κάλεσε με τη μητέρα της στο παλάτι. Εκεί θα είχε την ευκαιρία να τη γνωρίσει καλύτερα και να μάθει πιο πολλά πράγματα για εκείνη. Την καληνύχτισε με ένα ευγενικό χειροφίλημα και στάθηκε στην αυλόπορτα μέχρι να περάσει την πόρτα του σπιτιού της.

Η μητέρα της είχε καταλάβει την απουσία της και είχε στείλει τους φρουρούς της να την ψάξουν. Περίμενε πίσω από το παράθυρο του δωματίου της με αγωνία. Όταν είδε τον άντρα που συνόδευε την κόρη της στο σπίτι τους, αμέσως κατάλαβε ποιος ήταν.

«Αυτός; Αυτός είναι ο Eodwulf Valcor!» είπε χαμηλόφωνα με έκπληξη. Ένα πονηρό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό της και μια ιδέα της γεννήθηκε. «Αυτός θα γίνει ο σύζυγός σου και, μάλιστα, σύντομα!»

Μόλις η Destiny μπήκε στο σπίτι, η Althera έβαλε σε λειτουργία το νέο της σχέδιο. Προσποιούμενη ότι κόντεψε να τρελαθεί από την αγωνία, άλλαξε συμπεριφορά και έγινε πιο γλυκιά και συγκαταβατική απέναντι στην κόρη της. Έτσι, θα είχε το πεδίο ελεύθερο να θέσει σε εφαρμογή το επόμενο στάδιο του σχεδίου της, να κάνει την κόρη της βασίλισσα.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια και ο μικρός Edgar έπαιζε ξέγνοιαστος στους ολάνθιστους βασιλικούς κήπους υπό την επίβλεψη της γκουβερνάντας του. Η μητέρα του απολάμβανε την ηρεμία της ηλιόλουστης ημέρας κάτω από ένα λευκό, πανέμορφο κιόσκι παρέα με τις καλύτερες φίλες της, Chloé και Justine.

Η μητέρα της είχε επιστρέψει στο Hagren, την πρωτεύουσα του Holton, και από τότε δεν την είχε δει ξανά. Μόνο ο πατέρας της την

επισκέπτονταν συχνά, λόγω της εμπορικής δραστηριότητας που διατηρούσε με τη Novaria. Όσες φορές κι αν συναντήθηκαν, δεν τον ρώτησε ούτε μία για τη μητέρα της. Για εκείνη ήταν μια φιγούρα από το παρελθόν που ξεθώριαζε ανάμεσα στην τυραννία και τον εξαναγκασμό. Βαθιά μέσα της προσπάθησε πολλές φορές να της δώσει ελαφρυντικά ή ακόμη και να τη συγχωρέσει, αλλά όταν σκέφτονταν όσα είχε περάσει στο πλευρό της, όλα κατέρρεαν κι έμενε μόνο η πίκρα και η θλίψη.

Καθώς οι τρεις γυναίκες μιλούσαν και σχολίαζαν τα νέα της Αυλής, ο πρίγκιπας είχε κρυφτεί ανάμεσα στα λουλούδια και παρατηρούσε τα πολύχρωμα έντομα και τις πεταλούδες. Ξαφνικά, ένα ελαφρύ αεράκι φύσηξε.

«Edgar», ακούστηκε μια απαλή, αντρική, βαθιά φωνή. «Edgar!» Ο μικρός σηκώθηκε και άρχισε να κοιτάζει γύρω του.

«Ποιος είσαι;» είπε με απορία.

«Edgar!» άκουσε ξανά, και άρχισε να ακολουθεί τη φωνή.

Πέρασε ανάμεσα από τους θάμνους που στόλιζαν τις πλευρές των πλακόστρωτων διαδρόμων και πήρε το δρομάκι που οδηγούσε στην Gerrania, ξεφεύγοντας από τα μάτια της γκουβερνάντας του. Πλησίασε τα ήρεμα νερά και γονάτισε στην άκρη.

Μόλις είδε τον αντικατοπτρισμό του στην κρυστάλλινη επιφάνεια, άρχισε να γελάει και να κάνει γκριμάτσες. Φούσκωνε τα μάγουλά του κάνοντας αστείους μορφασμούς. Ένα φύλλο έπεσε μέσα στο νερό δημιουργώντας απαλούς κύκλους. Με περιέργεια έβλεπε τις παραμορφώσεις που έκαναν οι αντανάκλασεις του προσώπου του. Κοίταξε για μια στιγμή καλύτερα και ανάμεσα στα κύματα, είδε το πρόσωπο κάποιου άντρα που του έμοιαζε, αλλά ήταν αρκετά μεγαλύτερος. Έσκυψε να δει καλύτερα και τα γαλάζια μάτια του πάγωσαν. Μια σκοτεινή φιγούρα σχηματίστηκε στο νερό, ήταν τόσο τρομακτική για την αθώα και τρυφερή του ηλικία. Αμέσως άρχισε να φωνάζει, αλλά το σώμα του είχε ακινητοποιηθεί, σαν κάποιος να τον είχε μαρμαρώσει.

«Edgar, υιέ μου!» άκουσε πάλι την ίδια φωνή να του μιλάει με στόμφο. «Το πεπρωμένο σου είναι μαζί μου!» Εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκε η γκουβερνάντα του και η σκοτεινή φιγούρα χάθηκε. Έτρεξε κοντά στον πρίγκιπα και τον καθισχύχασε, ενώ τα δάκρυά του έτρεχαν βροχή.

Η Destiny, που δε βρισκόταν πολύ μακριά, άκουσε το κλάμα του και έτρεξε. Τον πήρε στην αγκαλιά της και τον πήγε στο δωμάτιό του μένοντας μαζί του ολόκληρη την ημέρα. Αργά το βράδυ ο πρίγκιπας κοιμήθηκε με δυσκολία, αλλά εκείνη δεν άφησε το πλευρό του. Τότε

φώναξε την γκουβερνάντα και προσπάθησε να καταλάβει τι συνέβη. Ο Edgar ήταν πολύ μικρός για να μπορέσει να της δώσει τις απαντήσεις που ήθελε. Η ανησυχία της μεγάλωνε, καθώς ούτε εκείνη γνώριζε τι ήταν αυτό που τάραξε το παιδί της. Χαμένη στις σκέψεις της, είχε ξαπλώσει δίπλα του χαϊδεύοντας τα μαλλιά του. Καθώς τον κοιτούσε με βλέμμα ανήσυχο, ο ύπνος έκλεισε τα μάτια της και αποκοιμήθηκε δίχως να το καταλάβει.

«Destiny, κόρη μου!»

Άνοιξε τα μάτια της με δυσκολία. «Ποιος είναι; Πατέρα;» Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι.

«Destiny, κόρη μου!» η βαθιά, απόκοσμη αντρική φωνή της φώναξε ξανά.

«Πατέρα, εσύ είσαι; Πού είσαι;» Σηκώθηκε από το κρεβάτι και πάτησε στο πάτωμα. Ένα ρίγος ένωσε να την κυριεύει και ξαφνικά όλα γύρω της έγιναν μαύρα. Δεν μπορούσε να δει τίποτα, μόνο άκουγε ένα συρτό περπάτημα κι έναν ήχο σαν γλώσσα φιδιού που έκανε ολόκληρο το κορμί της να ανατριχιάζει.

«Σύντομα, κόρη μου, σύντομα θα ανοίξεις τα μάτια σου».

«Ποιος είσαι; Πού βρίσκομαι; Edgar! Τι έκανες τον υιό μου; Πού τον πήγες;» φώναξε με οργή. Η φωνή σιώπησε για λίγο. Μόνο η διχαλωτή γλώσσα ακουγόταν καθώς πάλλονταν.

«Η ώρα πλησιάζει...»

Η φωνή χάθηκε και τότε η Destiny πετάχτηκε από τον βαθύ της ύπνο. Κοίταξε δίπλα της και είδε τον Edgar να κοιμάται ήρεμα. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Σηκώθηκε και προσπάθησε να συνέλθει από τον εφιάλτη.

Άνοιξε το παράθυρο να πάρει λίγο αέρα. Στον ορίζοντα, μαύρα σύννεφα πλησίαζαν γεμάτα βροχή και βροντές. Ένωσε τον κρύο αέρα στο πρόσωπό της, έκλεισε τα μάτια της και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Μαμά!» άκουσε τη φωνή του Edgar. Γύρισε και με ένα γλυκό χαμόγελο τον πλησίασε.

«Ξύπνησες, πρίγκιπά μου; Κοιμήσου μικρέ μου ξανά, είναι βράδυ ακόμη».

«Μαμά... Έρχεται καταιγίδα».

Για μια στιγμή ξαφνιασθηκε, έσκυψε και τον φίλησε στο μέτωπο. «Κοιμήσου τώρα, η καταιγίδα θα έρθει, αλλά θα περάσει», είπε και τον κοίταξε με αγάπη.

«Όχι μαμά, όχι τόσο εύκολα», απάντησε με ένα στενάχωρο ύφος

και έκλεισε τα μάτια του.

Το προβληματισμένο βλέμμα της έμεινε να κοιτάει για λίγη ώρα το κενό, ενώ στο μυαλό της έφερνε τις εικόνες από τον εφιάλτη της ξανά και ξανά. Έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να μη σκέφτεται τίποτα. *Δεν ήταν τίποτα, απλώς ένα κακό όνειρο*, σκέφτηκε και ξάπλωσε να κοιμηθεί. Η μόρα είχε φτάσει πάνω από τη Novaria και ο δυνατός αέρας φυσούσε σαν αγρίμι. *Δεν είναι τίποτα, θα περάσει*, σκέφτηκε πριν ο ύπνος σκεπάσει τα μάτια της. *Θα περάσει*.

Ήταν σχεδόν ένας μήνας από εκείνο το βράδυ και η Destiny είχε χάσει την ηρεμία της. Όταν έπεφτε να κοιμηθεί, ξυπνούσε τρομαγμένη από τους εφιάλτες. Εκείνη η ανατριχιαστική φωνή, κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια της, ηχούσε μέσα στο κεφάλι της και την καλούσε να πάει κοντά του. Ξυπνούσε ταραγμένη, αλλά κανένας δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να τη βοηθήσει. Είχε επισκεφθεί τους βασιλικούς θεραπευτές αρκετές φορές, αλλά δεν κατάφερε κανείς να της προσφέρει ηρεμία. Ακόμη και οι ιερείς δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι ήταν αυτό που τη βασάνιζε, όσο και να προσπαθούσαν να βρουν λύση. Ο Eodwulf ανησυχούσε για την υγεία της, καθώς οι δυνάμεις της άρχισαν να την εγκαταλείπουν από την αϋπνία.

Ένα βράδυ, δεν άντεξε και ο ύπνος τη βρήκε στον καναπέ του δωματίου της. Εξουθενωμένη, παραδόθηκε στην κούρασή της κι ένας βαθύς ύπνος σκέπασε τα μάτια της. Απόλυτο σκοτάδι την περιέβαλε και μια οσμή καμένης σάρκας απλώνονταν στον αέρα και έπνιγε την αναπνοή της. Ένιωθε ότι το πνεύμα της είχε αφήσει το σώμα της και βάδιζε ξυπόλητη νιώθοντας υγρό το έδαφος κάτω από τα πόδια της.

«Πού βρίσκομαι;» φώναξε με σπασμένη, από φόβο, φωνή. Κανένας όμως δεν της απαντούσε, το μόνο που άκουγε ήταν ένας συρτός ήχος ερπετού από μακριά. Προχωρούσε δίχως να σκέφτεται.

«Ποιος είναι εκεί;» αναρωτήθηκε φωναχτά. Αλλά και πάλι η φωνή της αντήχησε μέσα στη σιωπή.

Στον ορίζοντα κάτι σάλευε μέσα στο σκοτάδι, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν άνθρωπος ή κάποιο πλάσμα. Σταμάτησε και φώναξε με όση δύναμη είχε: «Eodwulf!» Τότε ένιωσε μια ψύχρα να διαπερνά ολόκληρο το κορμί της και να την καθηλώνει.

Ένιωσε ένα αόρατο χέρι να πιάνει τον λαιμό της και να τον πιέζει. Τρόμος κυρίευσε το βλέμμα της όταν μπροστά της αντίκρισε έναν τερατόμορφο άντρα με κίτρινα φωτεινά μάτια και μυτερά δόντια. Το

δέρμα του ήταν σαπισμένο και από το πρόσωπό του έλειπαν κομμάτια σάρκας.

«Σσςς, μεγαλειοτάτη! Εδώ δεν μπορεί να σε βρει κανένας και οι φωνές σου δεν ωφελούν σε τίποτα». Ήταν η ίδια ανατριχιαστική φωνή που είχε στοιχειώσει τα όνειρά της. Προσπάθησε να μιλήσει, αλλά η φωνή της πνίγονταν, η πίεση στον λαιμό της αυξάνονταν καθώς αντιστέκονταν.

«Μην προσπαθείς να ξεφύγεις, είναι ανώφελο».

Ολόκληρο το σώμα της πάλευε σαν ψάρι έξω από το νερό, αλλά στο τέλος παραδόθηκε και λιποθύμησε στα χέρια του. Το χέρι του χαλάρωσε και το σώμα της σωριάστηκε στο υγρό από το αίμα έδαφος. «Τώρα είσαι δική μου!» είπε κι άρχισε να γελάει δυνατά. Την πήρε στα χέρια του και χάθηκε στο σκοτάδι. Όταν θα ξυπνούσε η Destiny, δε θα ήταν ποτέ ξανά η ίδια.

Althera Duval Crozieur

Valkatush o Arkanian

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

S. K. DALLÍS

Κανείς δεν γνωρίζει πότε ή πού εμφανίστηκε. Λέγεται πως δεν γεννήθηκε ποτέ αλλά ξύπνησε από τον πρώτο κραδασμό της δημιουργίας.

Ο S. K. Dallís δεν ανήκει σε εποχή ή φυλή· δεν κρατά σπαθί, ούτε βάκτρον· φέρει μόνο την πένα, το βλέμμα και τη μνήμη του κόσμου.

Ταξιδευτής των αιώνων και φύλακας της αλήθειας, καταγράφει την ιστορία της Gærdra— των ανθρώπων, των θεών και των σκιών τους. Από τα χαμένα βασίλεια της Δύσης έως τις φωτιές της Ανατολής, από τον παγωμένο Βορρά μέχρι τον άγνωστο Νότο, διασχίζει τον χρόνο δίχως να κρίνει, δίχως να ξεχνά.

Στη σκιά πολέμων, στο περιθώριο βασιλικών χειρογράφων, στις γωνίες παλαιών βιβλιοθηκών και ξεχασμένων ερειπίων, το όνομά του επαναλαμβάνεται σιωπηλά:

Ο Οδοιπόρος. Ο Σιωπηλός. Ο Ταξιδευτής!

Δεν ανήκει σε καμία εποχή, γιατί τις περπατά όλες.

Δεν παίρνει θέση, γιατί τις γνωρίζει όλες.

Δεν ξεχνά ποτέ, γιατί δεν του επιτρέπεται να ξεχάσει.

Είναι ο καθρέφτης μέσα στον οποίο αντανακλάται το πεπρωμένο όλων — αμερόληπτα, σιωπηλά, αληθινά.

Λένε πως καταγράφει την Ιστορία, όχι για να τη διασώσει, αλλά για να την θυμάται ο ίδιος, όταν όλα πια θα έχουν σβηστεί.

Άλλοι ισχυρίζονται πως δεν γράφει με μελάνι, αλλά με τη σκιά των γεγονότων πάνω στην γη, και πως μόνο οι Εκλεκτοί μπορούν να διαβάσουν τις καταγραφές του.

Κανείς δεν ξέρει αν θα τελειώσει ποτέ το έργο του, διότι μόνο εκείνος γνωρίζει πού αρχίζει και πού τελειώνει η Ιστορία.

Κι όταν όλα πια γίνουν σκόνη, αυτός θα στέκει εκεί... να θυμάται.

Κι ύστερα... φεύγει.

Ή ίσως δεν έφυγε ποτέ.

